

Hof van beroep Gent, arrest van 7 mei 2020

Erkenning – Huwelijk – Weigering erkenning Congolesse huwelijksakte – Consulair huwelijk – Artikel 27 WIPR – Artikel 21 WIPR – Artikel 146bis BW – Artikel 8 EVRM – Artikel 12 EVRM – Artikel 23 BUPO – Schijnhuwelijk

Reconnaissance – Mariage – Refus de reconnaître un acte de mariage congolais – Mariage consulaire – Article 27 CODIP – Article 21 CODIP – Article 146bis C. civ. – Article 8 CEDH – Article 12 CEDH – Article 23 PIDCP – Mariage simulé

In de zaak van:

1. **B.H.**, [...] wonende te [...] Lede, [...], appellant,
hebbende als raadsman mr. Hermans Thierry, advocaat te 9300 Aalst, Leopoldlaan 48,

2. **N.W.**, [...], wonende te [...] Lede, [...], appellant,
hebbende als raadsman mr. Hermans Thierry, advocaat te 9300 Aalst, Leopoldlaan 48,

wijst het hof het volgend arrest:

De appellanten hebben bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 5 juli 2019 hoger beroep ingesteld tegen de op 6 juni 2019 uitgesproken beschikking van de D37 kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie familie- en jeugdrechtbank, waarbij:

- De vordering van de appellanten om de akte van het huwelijk op 25 november 2017 gesloten op het consulaat-generaal van de Democratische Republiek Congo te Antwerpen te laten erkennen en om de overschrijving ervan te bevelen in de registers van de burgerlijke stand, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard;
- Het meer en anders gevorderde werd afgewezen als ongegrond;
- De gerechtskosten ten laste van de appellanten werd gelegd, met inbegrip van de bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

In hun beroepsakte neergelegd ter griffie op 5 juli 2019 – document dat door het hof moeten worden beschouwd als de syntheseconclusies overeenkomstig art. 748bis Ger.W.; waardoor exclusief het onderwerp van de vorderingen in hoger beroep voor het hof wordt bepaald – vorderden de appellanten dat het hof:

- Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaart;
- Om de hoger aangehaalde grieven het bestreden vonnis teniet doet en opnieuw recht doende, doende zoals de eerste rechter had dienen te doen;
- Zegt voor recht dat de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte d.d. 25 november 2017 van appellanten ongegrond is;
- Dienvolgens zegt voor recht dat hun huwelijk rechtsgeldig is en kan worden overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand;
- Zo nodig – indien het hof het nuttig zou achten – de appellanten oproept teneinde persoonlijk bijkomende toelichting te komen verschaffen.

Op de openbare terechtzitting van 12 december 2019 werden de appellante en haar raadsman gehoord in hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten, de zaak werd medegedeeld aan het openbaar ministerie voor advies.

Het openbaar ministerie bij monde van Frederic Vroman, substituut-procureur-generaal, heeft gelet op de omstandigheden van de zaak, terstond mondeling advies uitgebracht, hetwelk kan worden samengevat als volgt: “ik vraag de bevestiging van de eerste beschikking. Hij merkt op dat er geen nieuwe stukken in het debat worden gebracht die erop wijzen dat het oordeel van de eerste rechter moet hervormd worden. De motieven van het negatief advies blijven onverkort geldig.”

De appellanten hebben afgezien van hun recht op repliek.

Beoordeling

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep van de appellanten is tijdig ingesteld en regelmatig naar de vorm. Bij gebrek aan tegenspraak en aangezien ook het hof dienaangaande geen ambtshalve op te werpen exceptie ontwaart is het hoger beroep derhalve ontvankelijk te verklaren.

2. De feitelijke en procedurele voorgaanden

De appellanten huwden op 25 november 2017 ten overstaan van de ambtenaar van het Consulaat-Generaal van de Congolese Democratische Republiek van Congo in Antwerpen.

Vervolgens hebben zij de buitenlandse huwelijksakte aangeboden bij de gemeente Lede, met het oog op de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand.

Bij brief met datum 3 juli 2018 meldde de ambtenaar van de burgerlijke stand dat hij de erkenning van de vreemde huwelijksakte weigerde.

De motivering van de weigeringsbeslissing naar de feiten, leest – in essentie – als volgt:

- Mijnheer kent de geboortedatum van mevrouw niet.
- Mevrouw kent de naam van zijn ouders niet.
- Hij weet niet wat zij gestudeerd heeft en wat haar werkverleden is.
- Hij weet niet wanneer ze in België kwam en quasi niets over haar leven hier sedertdien.
- Er is een verschil van twee jaar in de versie die beiden geven over de start van hun relatie.
- Ze geven een totaal ander verhaal inzake de huwelijksgeschenken.
- Ze geven een andere versie van het weekend voorafgaand aan het verhoor, nochtans stellen ze dit weekend samen te hebben doorgebracht.

Op 7 september 2018 wordt het inleidend verzoekschrift neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

Navolgend werd op 6 juni 2019 de nu bestreden beschikking verleend.

3. De gegrondheid van het hoger beroep

3.1. De eerste rechter heeft het verzoek van de appellanten afgewezen op – in essentie – navolgende motieven:

“2. Verzoekers werpen vooreerst op dat er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 WIPR).

Verzoekers ontkennen dat zij zich tot een ander rechtssysteem hebben gewend om aan het door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen. Integendeel, zij boden zich aan bij de gemeente Lede om

informatie in te winnen hoe zij het best een huwelijk konden organiseren. Daar zou men verzoekers geadviseerd hebben om een huwelijk af te sluiten op het consulaat van de D.R. Congo, wat natuurlijk verkeerd was. Het feit dat zij op het moment van hun huwelijk beiden in België waren, toont volgens verzoekers aan dat zij wel degelijk de bedoeling hadden om een Belgisch huwelijk af te sluiten. Dat zij naar het consulaat-Generaal van Congo in Antwerpen gingen, is louter te wijten aan het advies van de gemeente.

De rechtbank stelt vast dat er in casu geen bewijs voorligt van wetsontduiking. Het is niet aangetoond dat verzoekers, door zich te wenden tot het Consulaat-Generaal van de Democratische Republiek van Congo om hun huwelijk af te sluiten, de intentie hadden om de door het Belgische recht gestelde bepalingen inzake het huwelijk te ontduiken.

3. (...)

4. Verzoekers stellen dat:

- *het feit dat tweede verzoeker de geboortedatum van eerste verzoekster niet kent, niet abnormaal is, nu aan een exacte geboortedatum in Congo niet veel belang gehecht wordt;*
- *eerste verzoekster heeft de ouders van tweede verzoeker nooit ontmoet. Dat zij hun namen niet kent, is dan ook niet opmerkelijk;*
- *de studies van eerste verzoekster situeren zich van voor dat verzoekers elkaar kenden. Dat verzoekers hier nooit over gesproken hebben, is in hun cultuur niet abnormaal. Hetzelfde kan gezegd worden over de periode vanaf de aankomst van verzoekster in België totdat zij tweede verzoeker heeft ontmoet;*
- *de term 'start van hun relatie' is een vaag begrip. Verzoekers weten wel degelijk wanneer zij elkaar voor het eerst hebben ontmoet, wanneer zij een zekere amoureuze interesse kregen in elkaar en wanneer zij zich als koppel beschouwden. Een precieze datum plakken op het begin van een relatie is niet altijd evident;*
- *het is evident dat eerste verzoekster op basis van het huwelijk met tweede verzoeker een verblijfsrecht kan vragen en verzoekers zijn hier ook van op de hoogte. Zij willen de verblijfstoestand van eerste verzoekster regulariseren via het officialiseren van hun relatie in de vorm van een huwelijk. Evenwel bestaat hun intentie om te huwen niet enkel in het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Zij hebben wel degelijk een standvastige en innige relatie en willen met hun huwelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand brengen. Het enkele feit dat dit voor eerste verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengt, volstaat niet om te besluiten tot een schijnhuwelijk.*

5. *Verzoekers geven beiden een volledig afwijkende versie van de feiten omtrent het moment waarop zij elkaar ontmoet hebben en een relatie begonnen zijn. Een precieze datum plakken op de start van een relatie is inderdaad niet altijd evident, zoals verzoekers opwerpen, maar in hun geval zijn de verklaringen evenwel sterk uiteenlopend en komen ze op quasi geen enkel punt overeen.*

Eerste verzoekster stelt dat ze tweede verzoeker voor het eerst ontmoet heeft op een feest in 's Gravenbrakel in januari of februari [...]. Tweede verzoeker stelt dat ze elkaar ontmoet hebben op een trouwfeest in Brussel in 2015 [...].

Volgens eerste verzoekster is er na de eerste ontmoeting een drietal weken telefonisch contact geweest en hebben ze vervolgens afgesproken in de Matonge-wijk in Brussel. Die dag zou tweede verzoeker verteld hebben dat hij weduwnaar was met vijf kinderen en zou hij haar gevraagd hebben om te trouwen. Eerste verzoekster wilde hier naar eigen zeggen over nadenken en de relatie is dan volgens haar een tijdje bekoeld tot augustus 2015. Verzoekers zouden elkaar dan aan elkaars families voorgesteld hebben en in november 2015 zouden ze zich verloofd hebben [...]. Tweede verzoeker stelt dat zij op 20 juli 2017 een relatie begonnen zijn en dan samen beslist hebben om te trouwen. In

november 2016 zou hij wel reeds voorgesteld geweest zijn aan defamilie van eerste verzoekster en op dat feestje zou hij om de hand van eerste verzoekster gevraagd hebben [...].

Volgens eerste verzoekster zijn ze in december 2017 gaan samenwonen, volgens tweede verzoeker was dit in juli 2017 [...].

Op 25 november 2017 zijn verzoekers gehuwd op het Consulaat-Generaal van de Democratische Republiek Congo te Antwerpen. Beiden stellen dat er nadien ook een religieus huwelijk werd gesloten in 's Gravenbrakel [...].

Volgens eerste verzoekster kregen ze een slaapkamer cadeau, kookpotten, lakens en geld [...]. Volgens tweede verzoeker bestonden de huwelijkscadeaus uit geld en kaarten [...].

Verder blijkt uit de verhoren van verzoekers dat tweede verzoeker de geboortedatum van eerste verzoekster niet kent. Eerste verzoekster is geboren op 9 mei 1980. Tweede verzoeker verklaarde evenwel het volgende op de vraag waar en wanneer zijn partner geboren is: 'Ze is geboren in [...] in mei 1978, want ze is nu 40 jaar. Ik denk 15 mei.' [...]. Tweede verzoeker is dus geenszins zeker over de geboortedatum van zijn partner ('ik denk 15 mei') en vergist zich bovendien twee jaar in het jaartal. De rechtbank wil aannemen dat er in Congo niet altijd duidelijkheid bestaat omtrent de exacte geboortedatum, zoals verzoekers argumenteren, maar de onwetendheid van tweede verzoeker is wel heel frappant.

Eerste verzoekster kent de juiste naam van de ouders van tweede verzoeker niet. Dat eerste verzoekster de ouders van tweede verzoeker evenwel nooit ontmoet heeft, is geen rechtvaardiging om de namen niet te kennen.

Verder wijkt ook de verklaring van tweede verzoeker omtrent de studies en de loopbaan van eerste verzoekster volledig af van de door eerste verzoekster omtrent deze feiten afgelegde verklaringen [...]. Er is op geen enkel vlak een raakpunt. Hetzelfde geldt voor het verloop van de periode tussen de aankomst van eerste verweester (bedoeld wordt wellicht: eerste verzoekster (eigen opmerking van het hof)) in België en de eerste ontmoeting van verzoekers [...]. Dat het in de Congolese cultuur normaal is dat hierover nooit met elkaar wordt gesproken, zoals verzoekers voorhouden, komt aan de rechtbank geheel onwaarschijnlijk voor. Verzoekers zouden elkaar reeds ontmoet hebben in 2015, alvorens in november 2017 in het huwelijk te treden. Dat dit in twee jaar tijd nooit ter sprake zou gekomen zijn, kan niet ernstig worden voorgehouden.

Tot slot kunnen verzoekers ook geen gelijklopende verklaring afleggen omtrent hun hobby's en hun activiteiten in het voorbije weekend [...].

Eerste verzoekster blijkt verder ook financieel volledig afhankelijk te zijn van tweede verzoeker en het staat vast dat haar huwelijk met tweede verzoeker haar een verblijfsrechtelijk voordeel zal verschaffen. Eerste verzoekster heeft reeds op 30 oktober 2012 het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en werd op 3 juni 2014 ambtshalve afgeschreven [...].

Het negatief advies van het openbaar ministerie van 3 september 2018 verwijst eveneens naar het volgende:

- *'Mijnheer kent de geboortedatum van mevrouw niet.*
- *Mevrouw kent de naam van zijn ouders niet.*
- *Hij weet niet wat zij gestudeerd heeft en wat haar werkverleden is.*
- *Hij weet niet wanneer ze in België kwam en quasi niets over haar leven hier sedertdien.*
- *Er is een verschil van twee jaar in de versie die beiden geven over de start van hun relatie.*

- *Ze geven een totaal ander verhaal inzake de huwelijksgeschenken.*
- *Ze geven een andere versie van het weekend voorafgaand aan het verhoor, nochtans stellen ze dit weekend samen te hebben doorgebracht.'*

Verzoekers waren op de zitting in raadkamer van 7 mei 2019 niet in persoon aanwezig en hebben geen nieuwe stukken neergelegd ter staving van hun verzoek.

Uit de thans voorliggende gegevens en stukken van het dossier en alle voormelde elementen in zijn geheel genomen, blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, waardoor de openbare orde in gevaar gebracht wordt.

Artikel 23 WIPR en artikel 27 WIPR in acht genomen en gelet op voormelde gegevens, zijn er derhalve geen redenen om in te gaan op de vordering van verzoekers om de akte van het huwelijk gesloten op 25 november 2017 op het Consulaat-Generaal van de Democratische Republiek van Congo te Antwerpen, te erkennen en om de overschrijving ervan te bevelen in de registers van de burgerlijke stand."

3.2. De appellanten stellen aan gegriefd te zijn door het oordeel van de eerste rechter en argumenteren daarbij niet louter de intentie te hebben om de appellante via het huwelijk een kans aan te rijken om in België te verblijven, maar door in het huwelijk te treden een gezamenlijke toekomst in België te willen uitbouwen, waarvan een eventueel verblijfsstatuut voor de appellante uiteraard deel uitmaakt. Zij stellen daarbij dat uit de samenlezing van alle elementen uit het dossier onmogelijk kan besloten worden dat de intentie enkel zou bestaan uit het creëren van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de appellante.

Zij erkennen er zich daarnaast van bewust te zijn dat er inderdaad enkele tegenstrijdigheden en/of aanwijzingen bestaan die twijfels zouden kunnen doen ontstaan over hun intentie.

In die optiek wijzen zij er vooreerst op dat er een groot verschil in cultuur bestaat tussen de West-Europese maatschappij en de Afrikaanse samenleving, waarden en tradities, waarbij deze verschillen ertoe leiden dat sommige elementen in het dossier vanuit westers oogpunt als verdacht voorkomen.

Daarbij wijzen zij erop dat de geboortedata in Congo niet altijd even betrouwbaar zijn en er vaak wordt uitgegaan van de datum van aangifte van het kind i.p.v. de effectieve geboortedatum. Daardoor wordt er bijgevolg in Congo niet veel belang gehecht aan een exacte geboortedatum. Aangezien de studies van de appellante en haar werkverleden zich situeren in de periode voorafgaand aan hun kennismaking, is het niet abnormaal in hun cultuur dat zij daarover nooit hebben gesproken, hetgeen ook geldt voor de periode vanaf de aankomst van de appellante tot haar ontmoeting met de appellant en over het gebrek aan kennis over elkaars hobby's.

Bijkomend argumenteren zij dat er door de eerste rechter ook elementen worden aangehaald die zelfs uit West-Europees standpunt niet als verdacht te beschouwen zijn, hetgeen hier wel zo wordt benaderd, enkel omdat de appellante geen geldig verblijfsrecht heeft in België.

In die optiek stellen zij dat de term 'start van hun relatie' een vaag begrip uitmaakt, omdat een precieze datum plakken op het begin van een relatie niet altijd evident is, net zoals de datum van het aanvangen van het samenwonen. De eerste appellante zou reeds geruime tijd blijven overnachten bij de appellant alvorens zij haar spullen effectief verhuisde en daadwerkelijk bij hem ging inwonen. De onwetendheid over de namen van de ouders van de appellant is daarbij eenvoudig te verklaren door het feit dat de

appellante de ouders van de appellant nooit heeft ontmoet en de vader van de appellant al geruime tijd overleden is.

Tenslotte stellen zij dat uit het feit dat de eerste appellante financieel volledig afhankelijk zou zijn van de appellant geen grote conclusies kunnen getrokken worden.

Bij gebrek aan afdoende indicaties voor een schijnhuwelijk, is de door de ambtenaar van de burgerlijke stand ingeroepen openbare orde exceptie dan ook ongegrond.

3.3.

3.3.a. Artikel 27, § 1, lid 1 WIPR vermeldt expliciet dat de (*de plano*) erkenning van buitenlandse authentieke akten in België gebeurt door alle overheden.

Overeenkomstig artikel 27, § 1, laatste lid WIPR kan ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 WIPR.

3.3.b. De Belgische autoriteit die dient te beslissen over de erkenning van een buitenlandse authentieke akte kan daartoe slechts overgaan na vaststelling dat geen der gronden tot weigering aanwezig zijn. Deze weigeringsgronden worden in beginsel gelimiteerd tot wetsontduiking (art. 18 WIPR) en de openbare orde exceptie (art. 21 WIPR). Daarenboven mogen deze weigeringsgronden geenszins breder worden ingevuld dan door het WIPR voorzien.

Een eventuele weigering tot erkenning op die gronden door een Belgische autoriteit, maakt geen schending uit van art. 12 EVRM noch van art. 23 BUPO. Deze artikelen die enkel het geldig huwelijk beschermen, verzetten zich immers niet tegen het optreden van een overheidsorgaan ten aanzien van een schijnhuwelijk.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, nu dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door de appellanten van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied mag verblijven. Waar het de staat toegelaten blijft wetsontduiking tegen te gaan, wordt dit verdragsartikel in voorkomend geval niet geschonden door een weigering van erkenning van het (schijn-)huwelijk.

Overeenkomstig art. 146bis B.W. is er immers geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

3.3.c. Gelet op de aard van het recht om een huwelijk aan te gaan en de cruciale rol hem toebedeeld bij de toetsing van weigeringsgronden aangevoerd door een Belgische autoriteit om een buitenlandse authentieke akte niet te erkennen, zal het toezicht van de rechter, en na hoger beroep, het hof van beroep, die gevat wordt door een verzoekschrift overeenkomstig art. 1025 t/m 1034 Ger.W. en art. 23 WIPR, niet beperkt zijn tot een controle van de wettigheid van de beslissing van de desbetreffende Belgische autoriteit, maar kan de rechter zijn rechtsmacht met betrekking tot de genomen beslissing volledig uitoefenen.

Alles wat derhalve tot de beoordelingsbevoegdheid van die Belgische autoriteit behoort, wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter die daarbij ook rekening kan houden met de feitelijke

gegevens die dateren van na de beslissing van de Belgische autoriteit die aanleiding heeft gegeven tot de procedure gevoerd overeenkomstig art. 27 WIPR of die pas na die beslissing bekend werden, voor zover de rechter althans van die gegevens rechtsgeldig kennis vermag te nemen.

3.3.d. Naar het oordeel van het Hof wordt de hoger geciteerde redengeving – zowel in feite als in rechte – waarmee de eerste rechter zijn beslissing dienaangaande in de bestreden beschikking heeft onderbouwd, geenszins weerlegd door de grieven, middelen en argumenten in deze instantie aangevoerd door de appellanten en evenmin door de door hen thans overgelegde (bijkomende) stavingstukken.

De argumenten zoals door de appellanten ontwikkeld bieden geen soelaas voor de door de eerste rechter gemaakte analyse van de verklaringen die de appellanten hebben afgelegd, de flagrante verschillen in hun respectieve feitenrelaas en hun onbegrijpelijke wederzijdse onwetendheid over elkaar die totaal niet te rijmen valt met hun beweerdelijke jarenlange dagelijkse contacten via internet, de persoonlijke interesse die mag worden verwacht van (aanstaande) echtgenoten.

De pertinente overwegingen van de eerste rechter worden dan ook door het hof bevestigd en tot de zijne gemaakt voor zover niet strijdig met hetgeen volgt en hierdoor aangevuld.

De overgelegde stavingstukken van de appellanten in deze instantie zijn ten andere beperkt tot de bestreden beschikking, de gelegaliseerde huwelijksakte en de aangevochten weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lede, terwijl de grieven van de appellante – in essentie – neerkomen op een louter formele aanvechting van zowel de motieven van de weigeringsbeslissing, als de motieven van de aangevochten beschikking.

Ten onrechte immers menen de appellanten te kunnen volstaan met een gefragmenteerde weerlegging van elk van de door de eerste rechter gedane feitelijke vaststellingen om het oordeel van de eerste rechter te ondermijnen. Er kan immers niet worden genegeerd dat deze vaststellingen – op zich maar vooral in hun onderlinge samenhang – gelden als overtuigende indicaties voor het schijnhuwelijk.

Eén en ander geldt trouwens des te meer aangezien de appellant ook op de zitting waarop de zaak voor het hof werd behandeld, afwezig is gebleven, terwijl de appellante daar verklaarde dat zij niet over een eigen bankkaart op haar naam beschikt, dat de bankrekening enkel op naam van de man staat, en de partijen – inmiddels méér dan 2 jaar na het huwelijk – geen gemeenschappelijke goederen hebben, net zomin als partijen gemeenschappelijke schulden zijn aangegaan.

Op basis van alle hogerstaande elementen en rekening houdend met de specifieke omstandigheden, komt het hof, net zoals de eerste rechter, – weze het deels op meeromvattende en/of andersluidende gronden – tot de bevinding dat er in voorliggende procedure terdege een combinatie aanwezig is van factoren die op zichzelf, dan wel zeker in hun onderlinge samenhang moeten worden beschouwd als ernstige en overeenstemmende indicaties voor een schijnhuwelijk, zodat het door de appellanten ingestelde hoger beroep dient te worden afgewezen als ongegrond.

Bij afwijzing van een ingesteld hoger beroep wordt aan de motiveringsplicht van de beroepsinstantie voorgeschreven door art. 149 G.W. 1994 en art. 6 EVRM voldaan, wanneer de appelrechter zich de motivering van de lagere rechter eigen maakt zie hierover EHRM, 19 december 1997, Hellet. Finland; EHRM, 21 januari 1999, Garcia Ruizt. Spanje).

4. De kosten van het geding

4.1. Gezien voorliggende procedure zowel ten overstaan van de eerste rechter als in deze instantie een procedure op eenzijdig verzoekschrift betreft, kunnen de appellanten hoe dan ook geen aanspraak maken tot veroordeling van een 'in het ongelijk gestelde (weder-)partij' tot de kosten van het geding.

Aldus dienen de appellanten ook in deze instantie te worden veroordeeld tot de kosten van het geding, evenwel niet nuttig te begroten aan hun zijde.

Alle andersluidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

OP DIE GRONDEN HET HOF,

Recht doende op eenzijdig verzoekschrift,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar wijst het af als ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, in het bijzonder waar werd geoordeeld dat er geen erkenning wordt verleend aan het huwelijk, afgesloten op 25 november 2017 op het Consulaat-Generaal van de Democratische Republiek van Congo te Antwerpen, tussen:

Mevrouw H.B. van Congolese nationaliteit, geboren te [...] (Congo) op [...] 1980, wonende te [...] Lede, [...]

en

De heer W.N. van Congolese nationaliteit, geboren te [...] (Congo) op [...] 1971, wonende te [...] Lede, [...].

Veroordeelt de appellanten tot de kosten van het geding in deze instantie, te begroten op het rolrecht voor een bedrag van 400,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde *bis* kamer, familiekamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit:

Nadia De Turck, raadsheer,

en uitgesproken in raadkamer van 7 mei 2020, bijgestaan door An Van Wijnsberge, griffier.